

Koliko očetov, mater, dedkov in babic, učiteljev našim otrokom s temi majhnimi vsakdanjimi dejanji kaže, kako se spoprijeti in prebroditi krizo s prilagajanjem navad, dviganjem pogledov in spodbujanjem molitve. Koliko ljudi moli, daruje in prosi za dobro vseh.«[6] V sv. Jožefu lahko vsi najdejo človeka, ki ostaja neopažen, moža vsakdanje prisotnosti, obzirne in skrite, priprošnjika, oporo in vodnika v trenutkih težav. Sv. Jožef nas spominja, da imajo vsi tisti, ki so na videz skriti ali v »drugi vrsti«, neprimerljivo vlogo v zgodovini odrešenja. Vsem gre beseda priznanja in hvaležnosti.

(Se nadaljuje)

## Napovednik

- Posebnost postnega časa je križev pot. Pri nas bo vsak petek ob 18.00 pred sveto mašo. Prav tako ne pozabimo na sveto spoved. Priložnost vsak dan pred sv. mašo ali med njo.
- V nedeljo, 14. marca, bo molitev v spomin na sv. Maksimilijana Kolbeja.
- V ponedeljek, 15. marca, bo ob 17.00 prva sveta spoved letošnjih prvoobhajancev.
- V petek, 19. marca, bo praznik sv. Jožefa. Maše bodo po prazničnem sporedu: ob 7.00, 9.00 in 18.30.
- Od 19. do 25. marca bomo obhajali teden družine. Lepo vabljeni k molitvi in sv. maši!
- V četrtek, 25. marca, bo praznik Gospodovega oznanjenja. Maše bodo po prazničnem sporedu: ob 7.00, 9.00 in 18.30.

SVETE MAŠE: nedelja: 8.00, 9.00, 18.30  
med tednom: 7.00, 18.30

URADNE URE: ponedeljek in četrtek: 16.00–17.00  
torek, petek: 10.00–11.00

OBHAJILO NA DOMU starejšim in bolnikom: redno na prve petke v mesecu in po naročilu, posebej še pred prazniki.

Obiščete nas tudi na naslovu: <http://www.sveti-peter.si>.

Na tej strani najdete aktualne informacije, prav tako pa tudi Oznanila in Šentpeterski zvon. Vabljeni k ogledu.

## Sv. Jožef - Odrešenikov varuh in ženin Device Marije

V kapeli sv. Družine v naši župnijski cerkvi sv. Petra je prelepa slika, ki jo je naslikal freskant in slikar F. Jelovšek. Že od mladih dni je bila to zame najlepša slika. Mati Marija, naslikana v vsej svoji milini, drži v naročju Jezusa. V ozadju v polsenci je naslikan bradati mož. Spraševala sem se, kdo je ta na sliki skoraj neopazni mož, sv. Jožef.

Matejev evangelij se prične z rodovnikom Jezusa Kristusa in se konča: »Jakobu pa se je rodil Jožef, mož Marije, iz katere je bil rojen Jezus, ki se imenuje Kristus« (Mt 1,16). Na koncu Jezusovega rodbinskega debela je poudarjeno, da je Jezus Davidov sin in Abrahamov sin, kar nakazuje Jezusov dvojni izvor. Rodil se bo kot vsak otrok, njegova mati bo Marija. Njegov oče pa ne bo »Jožef, mož Marije«, ampak Bog sam.

Beremo, da je bil Jožef pravičen mož. Zaročenca Jožef in Marija sta načrtovala družino in se je veselila. Marija pa je bila dalj časa odsotna. Obiskala je teto Elizabeto in ji pomagala. Ko se je vrnila na svoj dom, je Jožef začuden opazil, da je Marija noseča. Vedel je, da bi jo verske oblasti kamenjale, zato jo je hotel skrivaj odsloviti. Ko je premišljeval o tem, kaj naj stori, se mu je v sanjah prikazal Gospodov angel in rekel: »Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene, kar je



spočela, je namreč od Svetega Duha. Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov« (Mt 1,20-21).

Jožef je verjel Gospodovim besedam, ki mu jih je sporočil po angelu in jih izpolnil. Jožef je kot pokončen in odgovoren mož sprejel veliko skrivnost, da bo pod njegovim varstvom odraščal Božji Sin.

Bog je izbral Mariji moža Jožefa, da bi zagotovil Jezusu očetovsko varstvo. Skrbel je za nosečo Marijo na dolgi poti v Jeruzalem. Prizadeval si je najti prenočišče, a mu to na žalost ni uspelo. Z Marijo sta se zatekla v hlev, kjer je rodila Jezusa. Skrbel je za Dete in ga varoval na vseh postajah zemeljskega romanja svete družine, polnih nevarnosti. Čutil se je odgovornega za Jezusa in Marijo. V težavah, ki so se vrstile, ni obupal.

Sv. Jožef je vzor v polnosti uresničenelega moža in očeta, ki ima Boga na prvem mestu in sledi njegovim naročilom, ščiti družino in vzgaja otroke.

*Mojca Stegu*

## Leto sv. Jožefa

**P**apež Francišek je 8. decembra 2020 z apostolskim pismom *Patris corde* (Z Očetovim srcem) razglasil posebno »letno sv. Jožefa«, zavetnika vesoljne Cerkve. Leto sv. Jožefa je papež začel prav na praznik Brezmadežnega spočetja device Marije. Čeprav Jožef marsičesa ne razume, sprejme Marijo in hkrati z njo tudi Božjo voljo zanj. Tako sta Jožef in Marija ljubila in ustvarjala skupaj z Božjim Očetovskim srcem. To je tudi naše poslanstvo in cilj.

V naslednjih številkah Šentpeterskega zvona bomo skupaj prebrali in premišljevali to apostolsko pismo, ki naj nam bo duhovna spodbuda, da bi lahko skupaj s sv. Jožefom hodili kot Božji otroci.

Z očetovskim srcem: tako je Jožef ljubil Jezusa, ki ga vsi štirje evangeliji imenujejo »Jožefov sin«.[1]

Evangelista, ki sta izpostavila njegov lik, Matej in Luka, povesta malo, a vendar dovolj za razumevanje, kakšen oče je bil in kakšno poslanstvo mu je zaupala Božja previdnost.

Vemo, da je bil preprost tesar (prim. Mt 13,55), Marijin zaročenec (prim. Mt 1,18; Lk 1,27); »pravičen mož« (Mt 1,19), vedno pripravljen izpolniti Božjo voljo, kakršna se kaže v njegovi postavi (prim Lk 2,22.27.39) in po kar štirih sanjah (prim. Mt 1,20; 2,13.19.22). Po dolgem in napornem potovanju iz Nazareta v Betlehem je videl Mesija, ki se je rodil v hlevu, ker drugje »zanju ni bilo prostora« (Lk 2,7). Bil je priča češčenja pastirjev (prim. Lk 2,8-20) in modrih (prim. Mt 2,1-12), ki predstavljajo eni izraelsko ljudstvo in drugi poganska ljudstva.

Imel je pogum, da je sprejel zakonito očetovstvo Jezusa, ki mu je dal ime, kot mu ga je razodel angel: »Daj mu ime Jezus: kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov« (Mt 1,21). Kot je znano, je dati ime nekemu človeku ali neki stvari pri antičnih ljudstvih pomenilo dati mu pripadnost, kot je to storil Adam v pripovedi iz Prve Mojzesove knjige (prim. 2,19-20).

Štirideset dni po rojstvu je Jožef v templju skupaj z materjo daroval Dete Gospodu in presenečen poslušal Simeonovo prerokbo o Jezusu in Mariji (prim. Lk 2,22-35). Da bi Jezusa obranil pred Herodom, je kot tujec prebival v Egiptu (prim. Mt 2,13-18). Ko se je vrnil v domovino, je živel skrito v majhni in neznani vasi Nazaret v Galileji – od koder, kot se je govorilo, »ne pride noben prerok« in ne »more biti kaj dobrega« (prim. Jn 7,52; 1,46) – daleč od Betlehema, svojega rojstnega mesta, in od Jeruzalema, kjer se je dvigal tempelj. Ko sta med romanjem v Jeruzalem izgubila dvanajstletnika, sta ga z Marijo v tesnobi iskala in ga našla v templju, ko je razpravljal z učitelji postave (prim. Lk 2,41-50).

Za Marijo, Jezusovo Materjo, noben svetnik ne zavzema toliko prostora v papeškem učenju kot Jožef, njen ženin. Moji predhodniki so poglobili sporočilo, vsebovano v nekaj podatkih, ki so nam jih posredovali evangeliji, da bi bolje poudarili njegovo središčno vlogo v zgodovini odrešenja: blaženi Pij IX. ga je razglasil za »zavetnika Katoliške Cerkve«[2], častitljivi Pij XII. ga je predstavil kot »zavetnika delavcev«[3] in sv. Janez Pavel II. kot »Odrešenikovega varuha«.[4] Ljudstvo se mu priporoča kot »priprošnjiku za srečno smrt«.[5]

Zato bi po 150 letih od njegove razglasitve za Zavetnika Katoliške Cerkve po blaženem Piju IX. 8. decembra 1870 rad – kakor pravi Jezus –, da »bi usta izrazila to, česar je v preobilju v srcu« (prim. Mt 12,34), podelil z vami nekaj osebnih razmišljanj o tem izrednem liku, ki je tako blizu človeškemu stanju vsakega izmed nas. Ta želja je rasla v teh mesecih pandemije, v kateri lahko sredi krize, ki nas prizadeva, doživljamo, da »naša življenja, ki jih tkejo in podpirajo navadni ljudje – običajno pozabljeni – ki se ne pojavljajo v naslovih velikih časopisov in revij in ne na prizoriščih zadnjega showa, pa vendar danes zanesljivo pišejo odločilne dogodke naše zgodovine: zdravniki, bolničarke in bolničarji, delavci v supermarketih, čistilke, čuvaji, prevozniki, organi pregona, prostovoljci, duhovniki, redovnice in mnogi, mnogi drugi, ki so razumeli, da se nihče ne reši sam. [...] Koliko ljudi se vsak dan vadi v potrpljenju in vliva upanje, skrbeč za to, da ne sejejo panike, ampak soodgovornost.

